

Sadon korjuuta

Kesäaika on kääntymässä (ja jo kääntynytkin) herkullisimpaan osuuteensa. Jo kuukauden on saanut popsia mansikoita, herukat punertaa jo ja vatutkin odottavat enää hetken kypsytystä. Metsämarjoista puhumattakaan. Samalla kun uusi sato kypsyy, on aika kurkata pakastimiin ja kellareihin. Meillä pakastimien tarkastus sujuukin perusteellisesti, kun edellinen kaappi on taivaltanut osuutensa ja siirtyy autuaammille maille eläkepäiviä viettämään.

Edellisen vuoden pakkauksia käännellessä ajatukset palaavat taaksepäin. Inventaariota alkaa tehdä päänkin sisällä. Kuinka on tullut elettyä, mitä tehtyä ja kenen kanssa? Jäikö jotain hampaankoloon kuin lakkasoppaa syödessä? Oliko ystävien ja sukulaisten kanssa vietetyt hetket kuin kesäiset mansikkakakut? Herkullisia katsella, mutta jää vyötärölle kulkemaan ja isoina annoksina kaduttamaan. Vaikka herkullisia olivatkin. Tehtyä ei saa tekemättömäksi ja inventaario saa olon tuntumaan surkealta. Ladatut odotukset purkautuvat herkästi juuri rakkaimpiemme ja läheisimpiemme niskaan. Ovet kolahtavat takana ja perävalot näkyvät ennen kuin kukaan ehtii leppyä. Syksyt, joulut, talvilomat ja kesät. Häät ja hautajaiset, rippijuhlat ja kasteet. Elämän hetkiä, jolloin erityisesti ollaan tunteitten kera liikkeellä.

Viime viikonlopun vietin Selkälässä isosten kanssa. Paikalle tuli vuoden aikana koulutukseen osallistuneita ja leireillä toimineita nuoria. Ihana ja todella lämmin viikonloppu, jossa oli aikaa saunoa ja vaihtaa kuulumisia. Välillä kokoonnuimme yhteisten teemojen pariin. Kuten ruusuja ja risuja nimettömästi eri leireiltä. Lukiessani ja keskustellessani joidenkin nuorten kanssa palautteesta, sain jälleen ymmärtää, kuinka niin moni asia vaikuttaa siihen miten puheet ymmärretään ja miten ne otetaan vastaan. Jopa puhumattomuus voi loukata ja harmittaa. ”..anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet”

Viikonlopun Sanassa, otteessa vuorisaarnasta, Jeesus opettaa meitä toimimaan haluamallaan tavalla lähimmäisiemme kanssa (Matt. 5:20-28). Emme saa himoita tai kadehtia toisten omaa, emmekä saisi jäädä vihoihin veljiemme kanssa. Riidat ja epäselvyydet tulisi sopia heti.

Sarjakuvasa Harald ja Helga istuvat makuuhuoneessa kädet puuskassa, periksi antamattoman näköisinä. Harald tuhahtaa: ”Miksi me menimmekään lupaamaan, että kynttilää ei sammuteta ennen kuin riita on selvitetty!”. Seuraavassa kuvassa näkyy palava kynttilä steariinivuoren huipulla.

Voisimmeko mekin luvata? Helpottaisiko Haraldin ja Helgan malli meitä elämään täällä Jeesuksen opetuksen mukaan. Pyytämään anteeksi ja antamaan anteeksi?